

overbevist af gode Argumenter, ogsaa vilde gennemføre — Ordet „gennemføre“ blev udtrykkeligt brugt — saadanne Forslag. Da jeg forleden Dag efter Handelsministerens Tale tillod mig at minde om den tidligere Udtalelse af Statsministeren, lod der fra Venstres Bænke her i Salen en Latter, som forbavsende mig noget; denne Latter vender nu som en Boomerang tilbage mod de Folk, som den Gang lo. Der laa eller kunde i den Latter ligge, at man blot opfattede det, som den højtærede Statsminister i sin Tid havde sagt, som en fiffig affattet tvetydig Udtalelse, hvis Formaal blot var at klare en vanskelig Situation. Saaledes opfatter vi ikke Statsministeren og hans Ord, vi opfatter dem som et ærligt Tilsagn om en Retningslinie, som Regeringen vil fastholde, og vi har forstaaet paa Venstres Ordfører (Hagbart Berg) her i Dag, at han giver Statsministeren Partiets mest ubetingede Tilsagn om at slutte sig til denne Retningslinie, og for dette Tilsagn takker vi.

Der ligger i dette en Forpligtelse overfor Fremtiden, og denne Forpligtelse er jo meget naturlig, idet det efter min Opfattelse maa være en bydende Nødvendighed for en Regering at naa et mere positivt politisk Resultat end blot Gennemførelsen af Nedskæringsforslagene.

Vi har fra vor Side set saaledes paa Venstres Stilling under Valgkampen, at de skruede Forventningerne til det, der kan naas i Retning af Skattenedsættelse i en nærmere Fremtid, alt for højt op. Vi fra vor Side indtog en adskillig mere tilbageholdende Holdning i dette Spørgsmaal. Der var ogsaa i Begrundelsen af Nedskærings Nødvendighed en Forskel mellem Venstres Begrundelse og vor, idet Venstres Begrundelse i alt væsentligt var en Krisebegrundelse, en Konjunkturbegrundelse, medens vi har den Opfattelse, at bortset fra den Krise, der i Øjeblikket er over os, og som naturligvis forstærker og understreger det skete, er vi i Kraft af den Udvikling, der har fundet Sted i dette Aarhundrede i dette Land, kommet for højt op med vore offentlige Udgifter. Denne Begrundelse har efter vor Opfattelse en langt større Styrke overfor øjeblikkelige Svingninger end den af Venstre fremsatte.

Der har været talt af Ordføreren for Forespørgerne om Statsministerens Udtalelser om, at Landet ventede, og det er jo rigtigt, at der netop ved Venstres Politik er skabt en stærk Forventning udover Landet, og at man vistnok venter med Utaalmodighed derude. Deroverfor ønsker jeg ved denne Lejlighed at sige klart og bestemt,

saaledes at det ikke kan misforstaas, at hvis man ude i Landet tror, at denne Sag i særlig Grad staar paa det konservative Folkeparti, tror man ikke rigtigt. Den staar paa Forhandlingens Stadium, og denne Sag staar saaledes, at visse Afsnit af disse Planer, visse Forslag er færdige og kunde gennemføres her i Tinget, hvad Øjeblik man fra Regeringens og fra Regeringspartiets Side maatte ønske det; men der maa jo altsaa være Grunde for, at man endnu ikke ønsker det — hvilke disse er, skal jeg ikke ved denne Lejlighed komme ind paa.

Jeg tror, som sagt, at det vil vise sig at være en bydende politisk Nødvendighed for Regeringen at møde med et mere positivt Resultat end blot en Gennemførelse af Nedskæringsforslagene, som vel i øvrigt snart maa være saa vidt, at vi kan begynde paa Behandlingen af dem igen her i Tinget. Jeg er ganske enig i den Bebrejdelse, Statsministeren rettede mod det ærede Medlem Hr. Stauning for, at han i sin Tid som Statsminister i Sommeren 1926 hjemsendte Rigsdagen og lod saa lang Tid gaa hen uden at foretage noget overfor Erhvervskrisen, og jeg forstaaer jo denne Bebrejdelse mod Forgængeren saaledes, at denne Fejl vil ikke blive gentaget af den Regering, vi nu har, at man med andre Ord fra Regeringens Side vil tage Stilling til de positive Forslag inden Udgangen af denne Samling.

Heri ligger der ogsaa fra Regeringens Side, saaledes som jeg maa forstaa Stillingen, i Virkeligheden en Erkendelse af, at en Undersøgelse som den, der i Øjeblikket foregaar i Industriudvalget, ikke kan tjene til dette Formaal. En Undersøgelse, der for en enkelt Industri har taget henved 3 Maaneder, vil for 30 Industriers Vedkommende tage 90 Maaneder, hvis det samme Tempo skal fastholdes, og det vil let ses, at det er 7½ Aar. Selv om jeg ønsker denne Regering en lang Levetid og haaber paa, at den maa faa det, synes jeg jo alligevel, at det at disponere 7½ Aar frem i Tiden er for langt. Jeg vil endda finde, at 60 Maaneder er for langt, ja 30 Maaneder er for langt, selv 15 er ogsaa for langt, saa selv en meget betydelig Fremskyndelse af Udvalgets Arbejdstempo vil ikke være tilstrækkeligt til at fyldestgøre det, som jeg forstaaer er Regeringens Hensigt.

Her vender jeg tilbage til det, jeg saa ofte har sagt, at vi har jo set, at Venstres Regering i en Situation svarende til den, hvori vi nu er, kan udfolde Handlekraft og Handlekraft indenfor kort Tid, og jeg spørger paa ny, hvorfor man ikke vil gøre det, som man gjorde i 1922, at Regeringen